

Nagypéntek

Lectio: Mt 27,1-44

Textus: Mt 27,45-56

Kedves Testvéreim! Isten Igéjéből Jézus szenvedésének a történetét halljuk. Jézusnak a pere reggel 6 óra körül még folyt. Délelőtt 9 órakor feszítették a keresztre.

Jézus kb. 6 óra hosszat szenvedett a kereszten, mert délután 3 órakor lehelte ki a lelkét. 12 órakor sötétség lett délután 3 óráig. Ez a sötétség azt jelenti, hogy Isten közösséget vállalt Jézussal. Fáj neki, hogy így viselkednek vele az emberek.

Fáj-e az neked, amikor a te szívedben sötétség van? Szomorúsággal tölt-e el az téged, hogy bűneid és engedetlenségeid miatt támad ez a sötétség?

Isten haragja borul a természetre és az emberekre és mireánk is, amikor bűnt követünk el. Isten haragjának a sötétsége borul reánk, amikor Jézussal így viselkedünk, mint nagypénteken az emberek. Mert amikor Jézus Krisztus szenved, Isten nem marad tétlen. Sötétség borul a tájra. És sötétség van a mi szívünkben is, amikor bűneinket követjük el. Fáj nekünk, hogy Jézust halálra adjuk, amikor a bűnt elkövetjük, amikor engedetlenek vagyunk Isten Igéjével szemben. Meghal sok minden szép és jó bennünk és sötétség lesz a szívünkben. Milyen gyötrelmes az ilyen élet. Az ilyen ember csak szomorkodni tud. Nem tudja, hogy miképpen kell azt helyrehozni. Nem is tudja az ember helyrehozni. A bűnt ugyanis csak kereszthalállal lehet semmissé tenni. A bűnt csak Jézus vére tudja elmosni, eltörölni. Jézus a kereszten éretted halt meg, hogy vére eltörölje vétkeidet. Azért halt meg, hogy elvegye szívükből a sötétséget, a gyötrelmet és a fájdalmakat.

Ott függ a kereszten mindenkitől elhagyatva. Megszólal: **Éli! Éli! Lama sabaktáni? Azaz Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?**

Elhagyatottság... Magányosság... Ég és föld között, a kereszten függve! Az emberek gúnyolódnak, semmibe veszik Jézust.

Érezted- e már a magányosságot, az elhagyatottságot? Ugye milyen magányos voltál talán akkor, amikor a feleséged nem törődött veled, vagy milyen magányos volt a feleséged, amikor te nem törődtél vele. Milyen magányos lehet az ember a kórházi ágyon, vagy otthon a betegágyon! Vagy a műtőasztalon! Milyen magányos az ember a haldoklásakor! Ott vannak szeretteink, legjobb esetben, de a haláltusát mi magunk kell, hogy megvívjuk. Jézus ettől is magányosabb, mert addig, amíg mi magányosnak érezzük magunkat az emberi elhagyatottság miatt, de Isten velünk van a betegségben, a műtőasztalon, a haldoklásunkkor.

Jézus egyedül van! Jézus az Atyától is elhagyatva függ a kereszten! Micsoda magányosság! Ez hatalmas fájdalmat jelent neki! A testi fájdalom is nagy, hiszen a keresztre feszítés kimondhatatlan kínokkal jár. Azt írják az ókori történészek, hogy a keresztre feszítés a „*kínhalálok kínhalála volt*”. Csak elborzadva tudnak róla írni. Ciceró például ezt írja: „*A gonosztevőt, ha római polgár, megláncolják. Ha súlyos a tette, megverik. Ha pl. hazaárulást követ el, megölik. De mit is mondhatnék a keresztre feszítésről? Ez a halál leírhatatlan. Olyan szörnyű, hogy nem találok rá szavakat.*” Tacitus is így vélekedik.

Jézus kimondhatatlan, leírhatatlan kínok között szenved. 6 órán át! A rövid ideig tartó szenvedés is hosszú az embernek. Hát még órák hosszan át!

Jézus hat órán át szenved kimondhatatlan kínok között. Közben rajta a világ minden bűne!

Voltak, akik 2-3 napig szenvedtek a kereszten, néha egy hétig. Jézus hat órán át szenvedett, mert Ő maga tette le lelkét az Atya kezébe. Adták az üdítő italt, az ecetes bort, melybe tojást is keverték a római katonák. Ez igazi energiával volt. Jézus megkapja ezt egy érző szívű pogány katonától. Nyomban utána szól: **„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet.” (Lk 23,46)**. Csak a látszat az, hogy a gonosz emberek végeznek Vele. Ő maga adja magát a keresztre és Ő maga teszi le az Atya kezébe a Lelkét.

Milyen reményt keltő halál ez! Majd, amikor mi is ott fekszünk a halálos ágyunkon, ott lesz velünk Jézus és mi is az Ő kezébe tehetjük majd le a lelkünket.

Nagy földindulás lett Jézus halálakor és sok szent feltámadt. Igen, mint Jairus leánya, mint a naini ifjú, mint Lázár, de csak e földi élet meghosszabbítására. Az igazi feltámadás majd az utolsó napon lesz, amikor Jézus visszajön.

A templom kárpitja is meghasadt. Meghasad az a kárpit, az a függöny, amelyik eltakarja a szentek szentjét az avatatlan zsidó szemektől. Egyébként a szentek szentjébe a főpapnak is évente csak egyszer volt szabad bemennie, amikor elvégezte a nagy engesztelő áldozatot.

A kárpit meghasad... Bejárata van immár az embernek nem csak a szentek szentjébe, hanem a mennybe! Krisztusért és Krisztus által!

A sziklák is meghasadtak, megrepedtek Krisztus halálakor. Meg tud-e repedni, meg tud-e indulni a szíved ennyi szenvedés, ennyi szeretet láttán? Meg tudsz-e szólalni a pogány századossal: **Bizony, Istennek Fia vala ez!**"

Van még valami, amit fontosnak tartott feljegyezni a szentíró: **„Sok asszony vala pedig ott, akik távolról szemlélődnek vala.”** A férfiak, a tanítványok szétszaladtak. De az asszonyok... igaz, hogy egy kicsit távol, de ott voltak.

Milyen jó, hogy ezen a mostani nagypénteken itt vagyunk: asszonyok és férfiak is és a gyermekeink az iskolából, mert a tanítónők elhozták őket. S ezek a gyermekek egy életen át emlékezni fognak majd és nagy korukban is erőt merítenek majd harcaikban, hogy Jézus érettük is meghalt. Áldottak azok, akik – kicsik és nagyok – e szent ünnepen Jézussal együtt vannak lélekben a Golgotán.

Ámen.

Biharszentjános, 2016.03.25. Nagypéntek.

Csomay Árpád.